

ACTE DE CONCESSIÓ DE LA DISTINCIÓ DE *FILL* *PREDILECTE* DE TARRAGONA

Dilluns 21 de desembre

19:00 h

Ajuntament

Sala de Plens

Tarragona

-Senyor Alcalde

-Rector Magnífic

-Membres del Consistori

-Autoritats

-Ciutadans de Tarragona

-Senyores i senyors

M'ha costat molt de decidir què podia dir-vos en un acte com aquest, en què no basta l'explicitació de l'agraïment. La distinció que m'heu volgut atorgar, alcalde, Corporació Municipal, és excelsa per a mi; va molt més enllà dels honors habituals, fins i tot dels més alts.

Parlar de fills, no de persones, sinó de fills dels seus llocs

geogràfics d'origen, és una metàfora que es generalitzà a partir del segle XVI. I s'entén que s'hagués produït aquesta figura retòrica, perquè tots som naturals de la nostra terra. L'espai concret d'on cadascú és atorga uns trets que contribueixen a la riquesa de la diversitat de procedències.

Ser de Tarragona ha estat per a mi un obsequi esplèndid de l'atzar, perquè, paral·lelament a l'atenció dels meus progenitors, m'ha fet oriünd d'una ciutat fascinant, majestuosa, enlluernadora. En haver emergit del si de la mare, la meva primera percepció del món i, per llarg temps, l'única, sobre Tarragona es fixà; el meu primer plor i el meu primer somriure (joia i dolor) a Tarragona es van exterioritzar. I la creixença ha estat feliçment embolcallada de l'aire, del paisatge, de la mar, del clima insuperable d'aquesta ciutat. Dues procedències i criances paral·leles; totes dues amoroses: els pares i la casa, d'una banda, i la gran urbs imperial, de l'altra.

17 de novembre de 1945. Hernández Sanahuja, número 2, primer, primera: l'hàbitat més íntim. Una part de l'escenari en què compartia llargues estones de jocs i converses amb tots els companys del carrer. A Tarragona aleshores els nens érem majoritàriament del barri que ens pertocava.

En la meva infantesa la realitat hi era lamentable i desventurada,

però no diria la veritat si no afirmava que el record global que en tinc és, malgrat tot, eminentment positiu; no pas, és clar, per la complaença en les circumstàncies que jo no podia entendre; era la innocència d'ignorar en quina situació estàvem i d'on procedia l'adversitat. Una candidesa que fou més eficaç perquè Tarragona era amable: la bondat del paratge transmetia energia.

La relació filial amb la ciutat ja fou, doncs, un privilegi, que la casualitat em regalà. Però mai no m'hauria pogut imaginar que, ultra aquesta benastrugança, podria gaudir del goig de ser-ne elegit predilecte. *Predilecte*: Quina potència té aquesta paraula! Duu la càrrega exuberant, però temperada, gens prepotent ni excloent, de la significació de 'preferit', 'elegit'. Un terme que, curiosament —i perdonin la deformació professional—, procedeix de “llegir”, del llatí LEGERE, on tenia el sentit d'escollir'; un mot que es féu tan imprescindible, que el trobem des dels orígens en el català del segle XII. Fixeu-vos-hi: *llegir* relacionat amb *estimar*, *triar*. Ajuntat el qualificatiu amb *fill*, en resulta una expressió que vessa afecte: *fill predilecte*.

En un món que, a passes ja avançades del segle XXI, esdevé cada vegada més fred; en què són massa freqüents els actes irracionals; en què l'individualisme egoista vol fer-se hegemònic, Tarragona i el món sencer hem de recuperar amb urgència, entre

d'altres valors i virtuts, la clariana de l'emoció, dels sentiments; hem de perdre la por a la proximitat, a conèixer-nos nosaltres mateixos i els altres; hem de tenir la capacitat de mirar-nos sense pressa a la cara, fit a fit, col·lectivament i individualment, i somriure, abraçar-nos en demostracions de solidaritat real, pel fet de ser senzillament persones. Per què ens costa tant la llibertat, la igualtat, la justícia, la fraternitat? Quin univers volem deixar a aquells a qui passarem la torxa? Quina taula palem per als convidats del futur? Per què no ens aturem del tot uns instants i, abans de reprendre res, pensem què és i per a què és la humanitat?

En la meva professió no m'ha mogut la recompensa; l'he exercida perquè m'apassiona. Tanmateix, en el context conflictiu i gèlid a què acabo de referir-me, no em ruboritza reconèixer que em conforta sentir de tant en tant que algú, que alguns (no dic tots, i està bé que sigui així) m'estimen. I avui em sento extremament protegit d'una volença sòlida, infrangible; d'una predilecció —mai no més ben dit— suprema.

Em sento el cor entendrit, perquè sé que ara mateix visc, tan ben acomboiat, un acte que serviré per a sempre en el record de les experiències singularíssimes, irrepetibles. Gràcies perquè m'ho heu permès. Us ho dec a tots i a cadascú de vosaltres, que, al marge de les cerimònies, sou també, si us hi manteniu fidels, fills

predilectes dels vostres orígens.

La mare i el pare han traspassat fa alguns anys. No sé si encara són, ni a on; però no puc deixar d'imaginar-los contemplant aquesta celebració, mirant-se, ells també complaguts, i bescanviant-se un somriure de satisfacció, perquè un fill seu és objecte de la consideració més profunda de la ciutat on em van fer arribar. Ells els primers, m'ensenyaren a ser lleial per sempre, incondicionalment, a la identitat tarragonina. Gràcies, pares.

Els meus quatre germans són aquí. I plegats hem viscut i vivim la placidesa i la bellesa d'una capital única. Per Tarragona; amb Tarragona, Enric, Xavier, Josep i Jordi. Quantes hores a l'aire del nostre carrer d'infants! Gràcies.

Rosamari, Jordi i Joan, no som solament *de* Tarragona. Som Tarragona. I la defensem com a centre mediterrani d'excel·lència. Mirem de correspondre a la generositat d'un medi, d'un entorn envejable. L'hem portada sempre ànima endins, quan el destí ens n'ha dut lluny. I, de fora estant, li hem fet amics nous, els quals la vénen a visitar periòdicament, amb l'excusa que ens vénen a visitar a nosaltres. Gràcies.

I no oblidó els amics, algun antic, antic, antic; els companys; les institucions i les associacions de Tarragona. I de manera molt especial i càlida, la nostra Universitat. Tots heu contribuït a

consolidar el meu amor per la ciutat. Gràcies.

Em pregunto: què més puc esperar jo? No. No he d'esperar res. He de procurar oferir modestament tot el que podré.

Que la meva ciutat m'hagi distingit com a fill predilecte m'ha de fer encara més responsable en l'actitud de tenir-ne cura.

* * *

Tanco aquest parlament amb unes lletanies laiques per a la COLONIA IULIA URBS TARRACO, com a resposta filial a una mare que s'ha endinsat encara més en la profunditat de les entranyes dels meus sentiments:

- Tarragona, l'explosió potent de la Roma clàssica.
- Tarragona, la síntesi més harmònica romanico-gòtica medieval.
- Tarragona, la modernitat anticipada.
- Tarragona, glopada mediterrània de la millor mar.
- Tarragona, temperança climàtica de primavera perenne.
- Tarragona, expansió, sense contenció, del coneixement, la ciència, la recerca i l'art.
- Tarragona, el pont d'aigua blava.
- Tarragona, la Mare marona meva, predilecta i humilment ufana.

Moltes gràcies.